

Po devíti letech vydal **Jaromír Nohavica** nové studiové album. Mezitím sice natočil několik koncertních desek (z toho jednu s úplně novými písněmi) a řadu drobností věnoval svým fanouškům zdarma, avšak až novinka

Tak mě tu

máš

přímo

vybízí k pozastavení nad písničkářovou tvorbou poslední doby. Skutečně se album dá přirovnat k legendárnímu Divnému století, jak tvrdily tiskové zprávy? Přečtěte si naši recenzi a reagujte v diskusi pod článkem.

Tak mě tu máš je první oficiální studiové album Jaromíra Nohavici po devíti letech. Neznamená to, že by od vydání alba

Babylon

(2003) zahálel. Naopak. Vydal koncertní záznamy

Doma

a

V Lucerně

, publikoval zdarma šířené kolekce

Pražská pálená

, Od Jarka pod stromeček a tři řady

Vituálek

, ale především v roce 2008 vznikl

Ikarus

. To byla sice koncertní nahrávka, nicméně obsahovala nové písně, a tak bychom ji měli považovat za regulérní řadové album (podobně jako když letos Radůza vydala sice živé CD s novými skladbami Ocelový město). Novinka Tak mě tu máš, nahraná v „provizorním studiu“ v Grandhotelu Prostějov, má mimochodem mnohem blíž k Ikarovi než ke studiovému Babylonu. Zatímco album z roku 2003 bylo totiž bohatě aranžované a podílela se na něm řada hostů (Ondřej Kabrna, Pavel Plánka, Karel Plíhal, Radel Pobořil, Vít Sázavský a další), novinka je mnohem komornější. Vedle Nohavicovy kytary a zpěvu na ní hraje výraznou roli polský akordeonista Robert Kuśmierski. Dále ve dvou skladbách písničkáře doprovází na piano Dalibor Cidlinský ml. a v jedné si na housle zahrál Nohavicův otec Jaromír starší. Podle tiskových zpráv má být právě on spojovacím můstkem s legendární deskou

Divné století

, což je sice pravda, ale nic to nevypovídá o kvalitě alba.

Nohavicovy řadové desky z poslední doby jsem spíše obhajoval. Našel jsem si cestu k

Mému smutnému srdci

, dodnes si velmi rád pouštím Babylon a Ikara – jakkoli některé písně přijímám s rozpaky – také беру. Otázka, zda je nejlepším písničkářovým albem

Mikymauzoleum

, nebo Divné století, však trvá a asi dlouho trvat bude. Sám se řadím mezi „stoletáře“, i když svou nejoblíbenější Nohavicovu skladbu bych hledal na Mikymauzoleu (

Na zídce staré kašny

). A na tom nic nemění ani novinka Tak mě tu máš.

Nikoli tedy nejlepší, ale velmi dobré je nové Nohavicovo album, a to především ve vážnějších polohách. Obsahuje výrazné slogany („

Kupte si hřebeny, blíží se všivé časy

“), překvapivé použití různých vrstev jazyka (nepoetický výraz „

frajer plochej

“ v naléhavé písni

Já chci poezii

), typicky nohavicovské silné melodie (

Koráb

), zvukomalebné momenty („

rachot řešet

“) a na mnoha místech příjemnou souhru hlasu s akordeonem (naplno jsem si to uvědomil u „skandovaně šeptaného“ textu v závěrečné

Z minula do budoucna

.

Že některé písně melodií nebo náladou připomínají starší Nohavicovy skladby, nevadí. Každý písničkář má svůj rukopis a vyhnout se opakování nelze. A tak například v Jiné to nebude slyším

Ježíška

, v klenuté melodii

Korábu

jako by se odráželo

Zítro ráno v pět

a

Kupte si hřebeny

mi svou historizující atmosférou vzdáleně připomíná už zmíněnou „zídku staré kašny“. Opakuji, že tyto subjektivně vnímané podobnosti mi nejen nevadí, ale ve většině případů se mi líbí a vyvolávají ve mně pocit jistoty.

Jinak je tomu u písní, které mají být vtipné, případně jízlivé či aktuálně úsečné. Z nich je nejzajímavější

www.idnes

, vystavěné na kontrastu mezi vážnými, ale chladnými novinovými titulky a osobními glosami. Dojem kazí pouze „meningoková“ (správně „meningokoková“) infekce a vulgární slůvko v posledním verši.

Telegram

a

Moskevskou virtuálku

převzal písničkář ze sbírek svých krátkých písňových glos. Tam také měly zůstat; zatímco Moskevská virtuálka mi připadá v kontextu alba zbytečná, docela milý Telegram je příliš spojen s konkrétní „historickou“ událostí.

U nás na severu

je takřka hitový popěvek a další písničkářovo vyznání rodnému kraji, do Nohavicova repertoáru zapadá (v tomto případě včetně vulgárních slůvek), ale síly poetičtějších písní nedosahuje.

Nejproblematictější momentem alba je však píseň hrůzostrašná píseň

Dežo

. Nechci se účastnit debaty, zda je to píseň rasistická, nebo „pouze“ kritická. Spíše mi vadí

vrstvení rýmů a slovních spojení, které nejsou básníka hodny, i kdyby jinde volal sebehlasitěji, že chce poezii.

Navzdory výhradám si myslím, že dobrá polovina písní z Tak mě tu máš má šanci zůstat řadu let aktuálních.

Jiné to nebude

,
Zlo sedí v rohu

,
Minulost
(přestože se slogan „pozvi mě dál“ až nápadně podobá Horáčkovu Stáří),

Andělé
(přes odhadnutelnost a schematičnost textu),
Koráb

,
Z minula do budoucna

,
Já chci poezii

i úvodní

Řeka zapomnění

– to vše jsou silné výpovědi, jaké od Nohavici čekáme. Poezie, kterou chce a kterou stále rozdává.

Psáno pro hudební web

[Radia Proglas](#)

Vydavatel: Jaromír Nohavica

Rok vydání: 2012

Žánr: folk

Celkový čas: 40:47 {desky 1171}